

## Μνήμη Εὐγνωμοσύνης καὶ Συνεπειάς

Σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀρχιερεῖς,  
Τερεῖς, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές,  
Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές, τέκνα πολυφίλητα ἐν Κυρίῳ·

**Σ**ήμερον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε γιὰ πολλοστή  
φορὰ, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ἡμέρᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶναι μία Μνήμη Εὐγνωμοσύνης καὶ Συνεπειάς.



τοῦ θείου Κηρύγματος.

• **Ἀνεγνώσθη** σήμερα τὸ Συναξάριον ἐκ τοῦ Τριωδίου :

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρώτῃ τῶν Νηστειῶν, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, γενομένης παρὰ τῶν ἀειμνήστων Αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως, Μιχαὴλ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου καὶ ὁμολογητοῦ Μεθοδίου.

### Στίχοι

Τὰς οὐ πρεπόντως ἐξορίστους Εἰκόνας,  
Χαίρω, πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπων».

• **Μετὰ** τὴν Ἐβδόμην Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ τὸ ἔτος 787, ἀνενώθη ἡ Εἰκονομαχία τὸ 813 καὶ ἔληξε, χάριτι Θεοῦ, τὴν 19η Φεβρουαρίου 842 (κατ' ἄλλους τὴν 11η Μαρτίου 845), κατόπιν ἀποφάσεως Ἐνδημούσης Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ Ὅποια «ἀνώρθωσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (μετὰ ἀπὸ 65 ἔτη), ἀνεστήλωσε τὴν προσκύνῃσιν τῶν Εἰκόνων καὶ ἐθέσπισε τὴν ἑορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»<sup>1</sup>.

• **Ἡ Ἑορτὴ** λοιπὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ Μνήμην Εὐγνωμοσύνης ὅπως ὅλες οἱ Ἑορτὲς τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, τοιοῦτοτρόπως

καὶ Αὐτὴ ἀνανεώνει τὴν μνήμη μας καὶ ἀναζωπυρώνει τὴν εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸν Κύριό μας καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐθυσίασαν τὰ πάντα γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ γνησιότης τοῦ Εὐαγγελικοῦ Μηνύματος, τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας, ἡ Ὅποία ταυτίζεται μετὰ τὴν Σωτηρία μας.

• **Ἡ Εὐγνωμοσύνη** ὅμως ἔχει ὡς ἄμεση ἀπόρροια τὴν *Συνέπεια*, δηλαδὴ τὴν μίμησι τῶν θυσιαστικῶν ἀγῶνων τῶν Ἀγίων Πατέρων μας, ὥστε νὰ ἀποδείξουμε ἐμπράκτως ὅτι ἀποτελοῦμε τὰ γνήσια τέκνα τους, τὰ ὁποῖα διακρατοῦν τὴν *Παρακαταθήκη* τους γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

\* \* \*

**Σήμερα**, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἀντιμετωπίζει τὸν πλέον ὕπουλον ἐχθρὸν Τῆς, τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ὀρθῶς καὶ ἀληθῶς ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς «ὁ πλέον ἀπαίσιος συγκρητισμὸς» καὶ ὡς «χείρων πάσης αἰρέσεως»<sup>2</sup>.

• **Μετὰ** ἀπὸ ὀγδόντα πέντε (85) ἔτη σθεναροῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τοῦ 1924 –ὅποτε εἰσῆχθη ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, χάριν τῶν ἑτεροδόξων τῆς Δύσεως, τὸ ἔτος 2009 ἀκούσθηκε ἐπὶ τέλους ἀπὸ ἔγκυρη γραφίδα, ὅτι «ἀδιστάκτως ὀνομάζουμε κακοδόξους τοὺς Οἰκουμενιστάς»<sup>3</sup>, καὶ ὅτι εἶναι «συνυπεύθυνοι οἱ Οἰκουμενισταὶ γιὰ τὴν κακοποίηση τοῦ εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀπώλεια τῶν ἑτεροδόξων»<sup>4</sup>.

• **Ἀπὸ** τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῆς Εἰκονομαχίας (726), μέχρι τῆς ὀριστικῆς λήξεώς της (842), παρήλθον 116 ἔτη ἡ ἰδικὴ μας *Συνέπεια* φαίνεται, ὅτι θὰ δοκιμασθῇ ἀκόμη περισσότερο στὰ ἐπόμενα χρόνια.

• **Ἐχομε** ὅμως συμμάχους, ἐκτὸς τῶν παλαιῶν, καὶ τοὺς νεωτέρους Ἀγίους, εἰς ἓνα τῶν Ὅποιων, τὸν Ἅγιο Γλυκέριο τὸν Ὁμολογητὴ, ἀνεφέρθη ὁ ἀποφινὸς μας Ὁμιλητὴς, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κύριος Ἀμβρόσιος.

• **Ὁφείλουμε** μετὰ θυσιαστικὴν διάθεσι *Εὐγνωμοσύνης*, νὰ ἐμμείνουμε πιστοὶ στὴν *Παρακαταθήκη* πάντων τῶν νεωτέρων Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων, τῶν ἀγωνισθέντων κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

• **Μὲ ἐπίσης** θυσιαστικὴν διάθεσι, νὰ συνεχίσουμε μετὰ *Συνέπεια* τὴν Ὁδὸ τῶν Ὁρθοδόξων, ἐν Ὁμολογίᾳ καὶ Μαρτυρίᾳ, ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ, μετὰ τὴν ἀκράδαντη πεποιθήσι, ὅτι ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας, ἂν καὶ φαινομενικὰ «καθεύδῃ», θὰ ἐπιτιμῆσι τελικὰ τοὺς ἀνέμους τῆς κακοδοξίας τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ θὰ ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς τὴν Θεία Ὀλκάδα στὸν εὐδίο λιμένα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας.

• **Ἄς ἐντείνουμε** τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μετάνοια, ὥστε τὸ «Πνεῦμα

τῆς Ἀληθείας», ὁ Θεῖος Παράκλητος νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψη, ὥστε νὰ παρασυρθοῦμε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης καὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ ἀκρίτου ζηλωτισμοῦ, τὸ ὁποῖο εἶναι διάχυτο στὶς κρίσιμες ἡμέρες μας.

• **Εἶναι** βέβαιο, ὅτι ὅπου ὑπάρχει εὐσπλαγχνὴ διάθεσι, ἦθος τελωνικό, εἰρήνη καρδιακή, ὑπακοὴ στὶς Πατερικὲς Παρακαταθήκες καὶ ὑπαρξιακὴ ἔνωσίς μας μετὰ τὴν Ἄμπελο τὴν Ἀληθινὴν, δηλαδὴ τὸν Σωτῆρα μας, διὰ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀσφάλεια ἐν Χριστῷ, Μαρτύριο καὶ Μαρτυρία, ἐμπρακτὴ *Εὐγνωμοσύνη καὶ Συνέπεια*.

\* \* \*

**Ἡ Ὑπερευλογημένη** Θεοτόκος, μαζί με τοὺς παλαιοὺς καὶ τοὺς νέους Ὁμολογητὰς τῆς Ἀγίας Πίστεώς μας, ὡς καὶ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο τῆς Ρουμανίας, εἶθε νὰ μᾶς διατηροῦν ἐν τῷ πνεύματι τῆς γνησίας Ὁμολογίας, ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε μᾶς νέας Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ διακηρύξωμεν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μᾶ καρδίᾳ, ὅτι

«Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξε»<sup>5</sup>,

στηρίζει καὶ θὰ στηρίξη εἰς τὸν αἰῶνα, ἕως οὔ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, καὶ δοξασθῇ σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

† Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας, 28.2.2011  
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,  
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

1. Ἀρχιμ. Βασιλείου Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, σελ. 263.
2. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, Ἄρθρα..., τ. Α΄, σελ. 163-164, Ἐν Ἀθήναις 1981.
3. Περιοδ. «**Θεοδομία**», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2009, σελ. 166.
4. Περιοδ. «**Θεοδομία**», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σελ. 325.
5. Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.